

بر کدامین مصلحت؟

سخنگوی دولت در چند روز گذشته چه در مصاحبه با آخرین شماره «همشهری جهان» و چه در کنفرانس مطبوعاتی خود، سخنانی را در خصوص جناح منتقد دولت بر زبان راند که از برخی جهات حایز اهمیت و قابل تأمل است.

آقای رمضانزاده در گفت و گو با «همشهری» در خصوص به تأخیر افتادن حکم شهردار تهران به جناح منتقد گوشزد کرد که خود آنها می دانند که چرا این

حکم به تأخیر افتاد و اگر دستور رئیس جمهوری نبود، روال قانونی و طبیعی باعث آن می گردید که تأخیر حکم شهردار بیشتر از آنکه بود، بشود.

ایشان همچنین در جلسه مطبوعاتی خود نیز در پاسخ به اظهارات برخی در جناح منتقد که سخن از «افراد نفوذی» در دولت و مجلس می آورند، خاطر نشان کرد: «آیا خوب است که ما هم از نفوذی های برخی نهادهای خودسر که اقدام علیه امنیت جامعه می کنند یا نفوذی های برخی نهادها در دستگاه قضایی که از قانون تخلف می کنند، سخن برانیم؟»

در اینجا دو موضوع حایز اهمیت است. ابتدا علت تأخیر در حکم شهردار تهران که از قرار معلوم دلایل بسیار مهمی داشته است که تنها با «نفوذ» و مصلحت اندیشی رئیس جمهوری و دستور ایشان برای «انعطاف» در رویه قانونی، این حکم تأیید شده است، و دوم اطلاع از «نفوذی ها» در برخی نهادهای خودسر که اقدام علیه امنیت جامعه کرده و می کنند.

سخنگوی دولت مستحضرند که اصلاح طلبان، از ابتدای امر تاکنون مکرراً بر «شفافیت» در تمام عرصه ها و امور تأکید داشته و «دانستن» را حق مردم دانسته اند و در عین حال تمام رفتار و برنامه های خود را نیز در چارچوب قانون تعریف کرده اند.

لذا نه تنها بر طی رویه های قانونی اصرار ورزیده اند، بلکه آن را نیز برای تمام گروه هایی که برخلاف قانون عمل می کردند و می کنند، توصیه می کنند.

حال با اعلام و انتشار چنین اخباری، آن هم از زبان سخنگوی دولتی که تأکید آن همواره بر رفتاری «قانونی» توأم با «شفافیت» و «پاسخگویی» بوده، این سؤال مطرح می گردد که رئیس جمهوری بنا بر چه مصلحتی، در اعلام حکم شهردار، حاضر به مصلحت اندیشی و انعطاف شده است؟ و دولت با کدامین مصلحت تاکنون در برابر مسأله «نفوذی ها» در برخی دستگاه ها، سکوت پیشه کرده است؟

قطعاً مردم و اصلاح طلبان خواهان «معج گیری» نیستند، اما این انتظار را از دولت دارند که حداقل «سکوت» پیشه نکنند، و اگر سکوت پیشه می کنند، دلایل آن را به مردم توضیح دهند تا برخی خود را از منظر «حق» توجیه نکنند.

این عمل از سوی مردمی که به «دولت» اعتماد کرده، نوعی امتیاز به جریاناتی است که ممکن است حق قانونی بر خور داری از آن رانداشته باشند.